

GORI SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 12. STUDENOGA 1950.

BROJ 46

»Zaista vam kašam, što god molite zašete, vjeruje, da će primiti, i bit će vama (Mk. 11, 24)
Pričena iz današnje sv. Misle

Zasljepljeni Židovi ne poznaju Učitelja *Kako treba štovati Boga*

Ljudska je mašta bujna, ali i ne-stašna i često neistinita. Koliko pu-ta si pojedini čovjek izgradi o ne-koj istini sasvim krive predodžbe i očekivanja. I to prihvati kao potpu-ne istinitu i sigurnu stvar. I može da od toga živi u potpunju zabludi. I nitko ga ne može razvjeriti, da tomu nije tako. I ta kobna zabluda može ga unesrećiti i upropastiti. Te-ko njemu, ako ga od toga ne može odvratiti ni najbolji ni najveći pri-jatelj, koji mu pokazuje istinu.

Tako to može biti s pojedinim čov-jekom. No još je kobnija zabluda, ako takovo krivo maštanje zavede na zli put jedan cijeli narod, njego-vo mišljenje, nadsanje i njegovo spa-senje. Onda mu dolazi propast odane, otkalne mu je imao doći spas i oslobođenje. U takovu je kobnu za-bludu upao židovski narod u vrije-me Spasiteljevo. Njegova je mašta kroz decenije i stoljeća malo po ma-lo sasvim izvrnula njegovo očekiva-nje Mesije. I dala mu sasvim drugu svrhu, nego li je to bilo u Profe-cima, koji su točno govorili o Nje-mu i svrši Njegova dolaska.

Riječ »Mesija« u židovskom narodu bila je najmilija i najljada ri-ječ. Nema toga glasa ni slova ni iz-raza, koji bi zvučnije, slađe i mili-je odzvanjao u srcima i ušima jed-noga Židova, nego li je odzvanjalo ime »Mesija«. Kroz desetljeća i sto-letja pjevalo se, vapilo i molilo kod Židova: »Kosite nebesa Pravednika! Kišite Ga oblaci odzgo! Otvori se zemljo, i donesi nam Spasitelja!«

Misao na Mesiju bila je duboko ukorijenjena u duši židovskoga na-roda. A vanjšina, odijelo i lik, u kojega su Ga oblačili, sve je to bilo veoma razmoliko i vrlo slično. Glav-na im je ipak misao bila, da će Bog čudesno zagrabiti u sudbinu židov-skoga naroda, i da će iz kraljevsko-ga doma Davidova izći potakam, koji će svojoj domovini donijeti mir i pravdu, čast i dostojanstvo, slobodu i veličinu.

Farizeji i židovski svećenici su očekivali, da će s Mesijom sinući svetomu gradu dani puni sjaja, a u hramu se nagomilati veliko bogat-stvo. Da će biti proslavljen narod iz-raelski. A zabacivali su svaku pomisa-no na to, da bi ga poltlačili pogani-ski narodi.

Drugi su opet govorili o jednom proroku, koji će ujedno biti i Bog, ali nisu znali, kako bi si Ga trebali predstaviti. Ta je nejasnoća vladala opet i kod onih drugih, koji su vjerski mislili i znali iz Svetih Knjiga o jednom Mesiju, koji će trpjeti i bit će bez sjaja i ljepote, bit će jagaje Božje, koje uzima na Sebe grijeh svijeta.

Ogromna je većina Židova očeki-vala sjajni preporod izraelskoga na-roda. Očekivala je pobjedonosnog vojskovođu i kralja, koji će na ko-nju i kolima svladati opora silnika. On će na razvalinama stranoga go-spodara opet uspostaviti sjajno pri-jateljstvo Davidovo. On će od jednoga kraja svijeta do drugoga vladati svima narodima.

A narod, siromašan je narod išao za pismoznancima i farizejima. I imao želje napola političke, napo-la vjerske. I to ga je još jedino dr-žalo zajedno sa svojim vodama.

Svima pak je Spasitelj trebao biti izabavlje iz političkoga jarma. U narodu je vrelo i raslo ogorčenje. Sve je naime tišilo to, što im je zemlja bila poplavljena rimskim činovnicima, građanima i uređajima. K tomu se pridruživali napadaji rimskih tlačitelja. Kralj je Herod bio krvokol. Rimski je vojskovođa Voro nakon jednog svladanog ustan-ka 20'0 Židova dao na križ pribiti. A rimski je upravitelj Poncije Pilat bio mrzitelj židovskih običaja i prava. Jednom je naredio, da rimski vojnici uđu u Jerusolim s carskim slikama.

Kad su to čuli Židovi, nagruše u velikim skupinama prema Cezare-ju na moru, pred palaču upravitelje-va. Pet su dana i noći vikali i tra-žili zadovoljštinu. Šesti dan ih na-čjera u trkalište i opkoli vojnicima. Kad su Židovi svoje tužbe opetova-ri užasnom vikom, povadiše vojnici gole mačeve, da im prijete. Ali oni nisu uznakli. Svukoše svoja leđa pred mačevima i izjaviše, da će pri-je umrijeti, nego li takovu povredu zakona trpjeti. To je pokazalo, da je to narod žestokih strasti i ne-zadrživosti.

Trebalo je dakle da im dođe je-dan nosilac mira i da ih povede dru-gim putem. Ali kako će to biti, kad su oni u svojoj mašti i tumačenjima pismoznancima i farizeja očekivali suaznoga kralja, veliko i slavno svoje kraljevstvo, slavu i bogatstvo Jerusolima i hrama, umjesto Mesije ponizna i skromna, koji će na sramotnom drvu križa umrijeti. Koji će ih učiti kraljevstvu Božjem, a ne vladati u carstvu zemaljskom. Ko-ji će im spasavati duše, a ne bogatiti imetkom i novcem.

Zasljepljeni svojim vodama nisu upoznali svoga Učitelja i Spasitelja.

Marija na nebo uznesena

Obred proglašenja Marijnjog uznesen-ja na nebo započeo je u Rimu ovaj-rem: Dne 30. listopada o.g. sazvao je sv. Otac Pijo XII. polujani konistor, (sjednicu), na kom je bilo prisutno 35 kardinala i 450 patrijarha, nadškupa i biskupa. Sv. Otac ih je pitao, što misle o proglašenju ove vjerske istine. Oni su mu odgovorili, da je za to sazrelo vrijeme, jer to vjeruje i isповijeda isto-čna i zapadna crkva već od 6. sto-ljeća. I svi biskupi i vjernici cijeloga svijeta.

Dne 31. listopada je počeo obred ti-me, da je u procesiji prenesen kip Maj-ke Božje, zaštitnice Rima iz crkve Ara-coeli u baziliku sv. Petra. Procesija je trajala 3 sata. U procesiji je bilo 300.000 vjernika, a gledalo je u dvoredu 1.000.000 vjernika.

Dne 1. studenog na dan Sviju Svetih slišan je sv. Otac Pijo XII. na trg pred bazilikom sv. Petra, gdje se sakupilo nekoliko stotina nadškupa i biskupa i 800.000 vjernika. Sjeo je na apostolsko prijestolje. Na molbu jednoga kardi-nala, koji je molio u ime svih biskupa i vjernika cijeloga Katoličkoga svijeta, sazvao je pomoć Duha Svetoga. A on-da čitao bulu (pismo) kojim je pro-glasio svečano (ex cathedra), da je Marija poslije zemaljskog svoga ži-vota uznesena u nebesku slavu dušom i tje-lom.

Poslije svečanoga proglašenja odu-žio je sv. Otac uz veliku asistenciju u bazilici sv. Petra svečanu sv. Misu na čast Marije u nebo uznesene.

Mi ćemo se u narednom broju naše-ga lista još opširnije osvrnuti na ovaj historijski događaj u katoličkoj Crkvi.

ZABLUDE

Ja ne znam, tko je Madoni na mostu Razbio mramornu glavu, I tko je zlatoustom Svecu porud Nje Odložio ruku u raspletom, Sve je to pokrilo davno prošlosti velom.

Pod mostom tamna se voda Tih, polaganu toči, Danju se u njoj bujaju ptice, Zvijezde srebrna noći.

Madona i Svetac moje Boga Za bezglavu ljude, Ste psuju i kunu i plaču i mole I ne znaju kamo blude.

Madona bez glave je sidopila ruke Na prsima požešno, smjerao. A Svetac bez ruke je podigao oči Put neba bojno i vjerno

Samo po noći, kad mjesec se diže Nad usavpanom šumom, I posljednja kola davno su prošla Prašnjim vijugavim drumom.

Kreposti primaju svoj sjaj i svoju ljepotu od unutrašnjih čina. Kaošto tijelo zahvaljuje za svojo čudesno de-ijovanje nevidljivoj duši, drvo avoj kra-sni razvoj životnom korenju, tako zahvaljuju vanjski čini kreposti za svo-ju milinu i ljupkost, za svoju vrijednost i nadnaravni bitak plemenitih unutraš-njih pokretnih snagama, iz kojih izvi-ri, i milosti Božjoj Kaošto je nadajje čovječje tijelo bljeska i izobiljena ljep-šina, a drvo bez korijena mirva bezliš-na klika, tako je i kreposti bez unu-trašnjih vrijednih čina miriva, bez zra-čenja i bezlična sjena kreposti. Tako ja i kod religije t. j. štovanja Boga i re-ligija dobiva svoju vrijednost i izvrs-nost iz ovih unutrašnjih čina, po koj-ma duša upoznaje s jedne strane ne-izmjeru veličinu i ozvisnosc svoga Boga, avoga dobnostvog Stvoritelja i neprestanog Uzdržavatelja i Ravna-te-lja, a s druge strane svjenaga je vje-dnjerne dubine svoje vlastite bijede i nemoći, pa se stoga dublje poznaje i podlaže beskrajnju ozvisnosc i vjeli-čanstvu Božjem. U tom unutrašnjem podlaganju sastoji ugačvanom štovanje, koje se ukazuje Bogu, i bez njega je svaki vanjski čin sjena iMOVanja, bez-vrijedna maska kreposti.

Sv. Toma kaže: »Mi prinosismo Bogu naše štovanje i čast, ne radi Njega, jer On već posjeduje u sebi talozvu puninu veličine i sjaja, da se sa strane stvorova, ne može povećati. Prinosismo Ga radi sebe, jer to štovanje i čast pro-izvodi u našoj duši onu podložnost, koja sačinjava u njoj savršenos. « Vjerske stvari se usavršuju podlaganjem vjesta. Tijelo se podvrgava životvornoj snazi duše i zato je toplo, gibivo i živo. Zrak pušta sunčane zrake, da kroz nj prostru, zato je pun sjaja i jasnoće. Bezvrijedna glna dobiva u ruci majstora upotrebni-ku formu skupocjene posude, a bezlični mramor postaje sjajnim kipom, kad ga obradi vješta ruka kiparova. Slično postaje i duša unutrašnjem podlagan-ju svome Bogu velika i savršena. Sv. Au-gustin kaže: »Kad Bogu izgazuje dušu počast, to koristi toni, a ne Bogu. Tko bi kada utvrdio, da koristi izvoru, kad se iz njega pije, ili sanca, kad se grijeje na njegovim zrakama.«

Nije čudo, da se Bog poznio na Ži-dove, koji su Mu prinosisli vanjske žrtve, a u srcu nisu imali one pred-nosti, koja je duša svakog štovanja Bož-ja. »Prinose Mi žrtvu, a srce je njihovo daleko od Mene.«

Tko dakle želi da izvrši religiozni čin, t. j. da vanjskim načinom poštuje Boga, treba da pazi na bitno: na Božju beskrajnju veličinu i svoju vlastitu ni-štenost, i da se onda svome Stvoritelju i Gospodaru i daju srce podvrgne i tada izvrši poželjni čin štovanja Boga. Podložnost Bogu je najbolji dio službe, koju Bog od nas traži.

Bilo ih je, koji su rekli, da ne treba Boga poštivati vanjskim, tjelesnim čini-ma, nego da Ga kao Duha treba po-štivati samo u duhu. Kad bi samo bili čisti duši, slični anđelima i blaženicima u nebu, bilo bi dovoljno, da poštuivamo Boga samo unutrašnjim načinom. No mi nismo čisti duši, nego sagradeni od duše i tijela. Kad je Bog pozvao našu dušu u život, nije li on stvorio i tijelo, te ga i sad uzdržava? Zašto onda ne bi i ono dalo svome božanstvom kiparu svake čast, poldon i priznanje? Ako dakle imaju unutrašnji čin kod Mova-nja Boga prednost pred vanjskim, ipak ne treba vanjske čine zabaćati, jer oni nasom očituju onu našu unutrašnju podložnost Bogu, nego je još i u nama i u drugima, koji nas motre, počečavaju i unnažaju.

VIJERA NIJE PLOD STRAHA

Sjedinjenje dviju naravi u jednoj osobi Tvoje kraljevstvo na zemlji

Rimski pjesnik Lukrecije je rekao:
«Brve je boreva stvorio straha,
kad su s neba padale strašne streljete.
To znači, da je prvu misao na Boga
proizveo strah u srcima ljudi, kad su
gledali, kako bljesak s neba sjevica i
gromovi grme (De nat. Deor 6,50).

Tako je to tvrdilo već i Plutarh, stari
grčki filozof (341. do 270. pr. Kr.).
U 18. vijeku su to govorili filozofi:
Kant, Hume i H. Vos. U novije vrijeme:
Vogt i Strauss. Svi su oni to svoje
mišljenje temeljili na tom, da prirodne
nepoznate sile mogu prouzročiti i čovjeka
misliti na više blice, grmljavina,
bljeskavice, potresi, provala vulkana,
velike poplave, pomrčine sunca i mjeseca,
uzburkano more, koje sve uništava
i potlaplja, sve je to pripristom prvom
čovjeku bile neprotumačivo, a
strašno. Čovjek je želio, da mu neko
više bude pomogne, da ga zaštiti. I tako
je stvorio vjere.

Kako odgovor na ovakve tvrdnje do-
bro je postaviti nekoliko pitanja. Pita
se dakle, je li ikada i bilo tko,
je strah, kojega je u nekomu slučaju od
rođenja proizveo bljesak i pljemen od-
rođenja, u njemu prouzročio volju i
ljubav za silkanjem? I on je onda po-
stao umjetnik u silkanju bojama?
Je li ikada netko čuo, da je strah, kojega
je proizveo bljesak i grmljavina, prou-
budio u jednom od rođenja gubom
čovjeka smisao za glazbu i on je postao
izvrstan glazbenik i zborovodja?
Ono namine što u čovjeku već ne po-
stoje i to što ne može biti prije sklo-
piti, lo ne može u njemu prouzročiti ni
sve bljeskanje ni najostriji udarac groma.
Već je veliki pjesnik Goethe rekao:
«Kad oko bi ga bilo sposobno, da gleda
sunce, kako bi ga ikad moglo vidje-
ti?» To će reći, kad čovjek ne bi imao
u sebi sklonosti za vjeru, kad Gospodin
se bi u njegovu dušu povisio misao na
vjeru, tada ne bi bio nikada u stanju
na tu misao doći niti bi se u njemu
prouzročila ikada ta predodžba.

Osim toga, zar ne bi ljudi sasvim od-
bacili vjeru onda, kad su upoznali, da
je silvanje i grmljavina prirodna po-
java? Kad su se dakle opravdali od su-
pa dijetinjska straha, zašto onda nisu
prestali hvatati više blice nad sobom?
Nije je naravno istina, da to nisu učinili.
I da prema tomu vjera nije plod
straha upravo tako, kao što nije plod
nikakva osjećanja ni čuvstvanja, a to
svime time nema ništa zajedničkoga.

Uostalom treba razlikovati čisto
sjetilni strah, koji je čovjeku zajedni-
čan sa životinjama, od straha, koji imade
čovjek i koji je u strahu bitu samo stra-
shopćenje. I to strohopćenje nije
zapravo osjećanje straha, nego je vjera
u sil svijesti, koja budi u čovjeku prema
Bogu: poštovanje, ljubav, pouzdanje i
nadu u sreću i blaženstvo, koga samo
Bog, daje.

Medutim lijepe kaže znameniti filo-
zof i pisac de Maistre (1754.—1821.):
«Ljudi nazivaju Boga svojim Ocem,
spesoderom i učiteljem. I ti nazivi dovolj-
no pokazuju, da je misao (čovjek) o Bogu
nije i ne može biti ništa strah. Osim
toga se može vidjeti, da ljudi glazbu,
pjesmu i ples, jedinom riječi sve ugod-
ne vještine gotovo uvijek udružuju sa
bogoljubivim svečanostima. I predodžba
veselja se tako pomiješala sa svetkov-
nima, da se svetkovanja i veselje goto-
vo istim nazivom označuju.»

Već se u Kivljimlju Curtiusa (Kur-
sius 78) našao sličnik: «Je narod
rekao Aleksandru Velikom: Ako si ti
Bog, onda moraš ljudima dobro činiti, a
ne zlo». Dakle su boganstvo smatrali
deobročiteljem, a ne tiraninom.

Istina je, da strah može da prouzdi u
čovjeku misao na Boga, ali je ne može
ustajati. Pa i kako bi mogao strah pred-
umisljenim vrlim bljem prozročiti i
ukročiti u ljudskom rodu opća i traj-
na pojava, kakova je vjera? Kad svi-
jest a Boga ne bi stalno stanovala u
duši ljudskoj, kako bi je onda moglo
prozvesti prirodne pojave? I baš ta
stalna prisutnost svijesti o Bogu u ljud-
skoj duši jest razlog, da je ljudski duh
počeo gledati i u vanjskim prirodnim
silama nešto božanskoga.

Sin Božji je i nakon utjelovljenja
ostao Bog. Zato je ostao i svadanih.
Utjelovljenjem je počeo samo na ovom
način — kao čovjek — biti i djelovati
na zemlji. Kad nam se počezao mora
svizjela, počine ona biti sa nas, ali
otetaje i dalje na svodu nebeskom. Tako
i Laus Krist ostaje u slavi Oca nebes-
koga, makar je misao na zemlju.

Druge božanska osoba, koju svomeo
Riječ i Sin Božji, usela je utjelovljenjem
k svojoj božanskoj naravi još i ljudsku
naravu. Božanska je osoba Kristova
ljudsku narav tako nerazdjeljivo i ne-
razdružno ujedinila sa sobom, da je ista
osoba, Sin Božji, po svojoj ljudskoj
naravi postao baš tako pravi čovjek,
kao što je po svojoj božanskoj naravi
odvještaka pravi Bog. Naravi se ipak
niju su ponijele, niti protivile jedna
u drugu, niti obje u troju. To se ujedi-
njenje dviju naravi u jednoj osobi ili
hipostazi zove osobno ili hipostatsko
ujedinjenje. Poradi hipostatskog ujedi-
njenja zove sveti Oci i sva kćerčanka
naika Lausa Krista Bog—Čovjek.

Utjelovljenje Sina Božjega je otaj-
stvo — misterij vjere. Mi ne poimamo
način, kako se Bog ujedinio s čovjekom,
i kako su se dvije naravi ujedinile u
jednoj osobi. Ta, Bogom objavljena
istina nadmašuje naše shvatanje. Nu
inače ne možemo, nije protiv raz-
uma. Zašto ne?

Bog je mogao postati čovjekom, jer
je beskrajan svršen u svemu, pa i u
načinu bivstvovanja. Bog je mogao
preći svoje božanske naravi pridružiti
sebi još i ljudsku narav, da postane
Njegovom upravo tako, kako je odvi-
čaka Njegovom vlastita božanska narav.
Bog se time nije promijenio. Utje-
lovljenjem se božanska i ljudska naravi
njegve među sobom ponijele, niti
obje u novu trodu, niti je u božanskoj
naravi što novo nastalo ili prijašnje
prostaio. Samo je druga božanska osoba
zapojdala novi odnošaj, stupila je u
novu vezu s ljudskom naravi. Slava
se Božja tim činom još jaamije očilo-
vala, kao što se i sance čini još jaamije
vidljiva, kad sine iz oblaka. Ljepota pak
Kristova narav nije ponižena time, što
nema svoje vlastite ljudske ose. Na-
proma, ona je uzvišena utjelovljenjem.

Jer je postala avojtnom druge božanske
osobe. Kao što je ljudsko tijelo častije
od životinjskoga poradi toga, što ga
življe raznaša duha, tako je i ljud-
ska narava u Kristu uzvišenija od svake
druge čovječke naravi, jer je sjedinjena
s drugom božanskom osobom. Osim
sjedinjenja ljudske naravi s drugom bo-
žanskom osobom podigla se ljudska
Kristova narav u časti toliko, da s
pravom velimo: Čovjek Laus Krist je
Bog. Možeo pak i smisljeno tako reći,
jer istoj drugoj božanskoj osobi pripada
i čovječka i božanska narav.

Misterij je utjelovljenja Sina Božjega
dakle bar donekle osvjetliti i silkama
uzetim iz prirode i našega života. Ali,
dakako, nema silke, koja bi mogla
svršeno ili potpuno prodočiti i istuma-
čiti božansko otajstvo utjelovljenja
tako da bi ono prestalo biti otajstvom.
Jedna je silka i u nama samima. Sjedi-
njenje duše i tijela u čovjeku je pri-
kladno prikladna silka utjelovljenja
Sina Božjega. Vač se sv. Agostin i u
svom Vjerovanju poslužio tom silkom.
«Kao što je umna duša i tijelo jedan
čovjek, tako je Bog i čovjek jedan
Krist». Dvije su naravi sjedinjene u
Lausu Kristu otprilike onako, kako je
u usjanom željezu sjedinjeno željezo
i vatra, ili kako je danju sjedinjen zrak
i svjetlo.

Kad Laus Krist naziva sebe Sinom
Božjim, ili kad kaže: «Ja i Otac jedno
smo» (Iv 10, 20); «Sve, što Otac čini,
to čini na jednaki način i sine (Iv 5,
10), tada Laus govori o svojoj božanskoj
naravi. Kad se Laus Krist naziva Sinom
čovječim, ili kad kaže: «Otač je veći
od mene» (Iv 14, 28); «Oče, u ruke
Tvoje predajem duh svoje» (Lk 23 46),
tada On govori o svojoj ljudskoj nara-
vi. Kad je Laus čuđen činio, buduće
dogdnaje poricao, od mrtvih uskrsnuo
i u nebo uzšao, to su bila djela, koja
je On kao Bog vršio. A kad se molio
Ocu nebeskomu, hranu uzimao, spavao,
zalošteo se i plačao, trpio i umro, to
su bila djela, koja je On kao čovjek
po svojoj čovječkoj naravi vršio.

Vjera je, dakle naša: Laus Krist je
pravi Bog i pravi čovjek, jer imade bo-
žansku i čovječju narav.

Kao goručinu zrna, Tvoje će kra-
jevstvo, Bože, rasti i granati sa
zemlji. Različit će se po kopljanu i mo-
risa, bit će baština, svije ljub, svih po-
kojinja, koja vjeruju u Tebe. Tvoje
će kraljevstvo, Bože, ispuniti srce, žed-
na i mira i pravde, ispuniti će misao,
pripravnu da se vine Tvojim čistim vi-
sinama. Tvoje je kraljevstvo, Bože,
otvoreno svima, koji Tebe traže, svima,
koje se pouzdaju u Tebe, svima, koji
Tebe ljube.

Da, i na zemlji, gdje je naše trajanje
samo kratko, upoznajemo Tvoju silnu
vlast, koja zapovijeda svemu stvoreno-
mu. I na zemlji, gdje se borimo sa
kruh svadanih, osjećamo Tvoju snagu
u svemu, što živi, u svemu, što se
povija po Tvojim zakonima. Upoznajemo
Te, Bože naš, besstrajni Gospodaru
svjetova, i znadem, da sve postoji u
Tebi i za Tebe, da si Ti izvor i početa-
k svake stvari i trajanje. Upoznajemo,
da je Tvoje kraljevstvo tamo, gdje se
postuju Tvoje zapovijedi, gdje se živi
na Tvojoj nauci, gdje čovjek siljedi nez-
brisište stopa Rasputoga i Ukrsnuloga
Kralja, našega Otkupitelja. Tamo je
Tvoj blagoslov, gdje se molitva dodruje
Tvojih visina, gdje se aretno i zahva-
livo spominje Tvoje ime, gdje sva
djela i nakane služe Tebi i Tvojoj istini.

I stnog zrna, najmanjeg među zrna-
ma, Tvoje je kraljevstvo izraslo svije-
tlo, i što će se u sve dar: do
posjednjeg suda.

JEDINSTVENA MOLBA. Među mno-
gobrojnim molbama, koje su stigle Sve-
toj Stolici i koje su tražile, da se pro-
glasi dogma o uznesenju Bl. Djevice,
jedna je od najneobičnijih ona, koja je
stigla iz biskupije Gozo na Malti. Svi
namine vjernici ove stare biskupije
pri jedan nije izmzet — potpisali su
molbu za što skorije proglašenje dog-
me. Ova se molba zapravo sastoji od
jedne velike knjige od 17 zvezaka i
sačinj 28.171 potpis.

PODLINKAK

U CARSTVU MAŠTE

Isao sam doinomu Vrata prema pod-
nođu Triglava, najviše planine u gors-
kom trentaskom siklopu Juljaskih Alpa.

Na Triglavu je, kao kazuje priča, u
davnna vremena razapeo bit svoje ža-
lirove Zlatorog jarac (garnza), bijelo
kozle, vod i gospodar stotina bijelih
koza. Carstvo mu je bilo okruženo
evatčinim vrtom, a taj su njegovalje i
čuvale sibijske gospe, neka potolacka
polufantazična bića. One su bdiše i
polufantazični životom. U vrtu raslo
je svatkovno cvijeće, bilo je tu mur-
ka, košutnica, jaglica, jofčica, ljubica,
triglavskih ruža, zlatnih klobuka i još
nebrojne stotine drugoga bilja.

Rijetki su se mogli pohvaliti, da su
vidjeli Zlatoroga. A kad bi koji lovac
pokušao da mu se približi i naperio
pušku, da ga ubije, odmah bi se stvo-
rila odmeknuta koja bijela gospa i udarila
bi lovcu po ruci i ispala bi mu puška,
a njega je iza toga stigla sigurna
smrt u triglavskim stijenama.

U dane Zlatorogovog carevanja na
Triglavu rodila je neka stromastica iz
okolice Trente lijepe, zdravo musko
čedo. Kod poroda našle su se uz kol-
jevku djetetovu Rojenice vite, da mu

to i s vierom u Boga, a prema tomu i
lavrom vjere. Ona dakle ne potječe od
straha bilo kakove vrsti, nego je čašćenje
i tako opća, da obuhvaća vremenom i
prostorum cijelo čovječanstvo.

To je dakle takova ljudska narav, koja
je tako stvorena od Boga i sa njega.
U njoj je oboje usudeno: žanija sa Boga
koga koji je nebristiva. I baš zato, jer
je najunutarnijem bleu naše duše objavlje-
na, baš zato je zajedničko: što svi
pripadaju, konji kao od nagona, za istinu
drije, to je letina naravi». Tako je dakle

odredu usud. Složiše se, da će dijete
biti sretno, dok bude dobro, ali ako kre-
tne zlim putem, da će ga ono napustiti
i da ga čeka prokletstvo.

Kad je laus čuđen činio, buduće
dogdnaje poricao, od mrtvih uskrsnuo
i u nebo uzšao, to su bila djela, koja
je On kao Bog vršio. A kad se molio
Ocu nebeskomu, hranu uzimao, spavao,
zalošteo se i plačao, trpio i umro, to
su bila djela, koja je On kao čovjek
po svojoj čovječkoj naravi vršio.

U Katre je bila proljeća kd Jerica
i lovac je zavoli, a i Jerica je zavolela
njega. Otada se lovac često navra-
ćao pod krov Katrin i donosio je Jeri-
ci darove i oni se složiše, da će je lo-
vac uzeti.

Ali Katrin nije bila po volji ta ženid-
ba jer se nadala, da će se za njezinu
keer načeti bogatiji i ugledniji ženič.

Katrininom gonom navratila su se
na svojim progutavanjima mletački tra-
govci i udvarali su Jerici. Jedan od njih
dada jednom Jerici predan i zlatan der-
dan oko vrata i obeća, da će joj don-
jeti i više darova i ljepših, kad će se
vraćati kući. Lovcu se to nije sviđalo
i on zašle od Jerice da vrat; mletačini
te darove, ali ona, nagovorena od
mater, ne htjede. A kad je lovac zatra-
žio u Katru ruku Jericinu, reče mu Ka-
trina, da će mu je dati za ženu ako joj
donesu na dar začarano blago u Bogri-
nu. To su ljudi čuvalje vile i one su
govorile, da će ga uručiti samo onomu,
koga im donese rogove Zlatorogove.

U toka je bila zaljubljenica i suoma-
nja kmetica imenom Spela i baš je lo-
vac kazao, da će na Triglavu doći i
ubije Zlatoroga, ona ga je odvraćala od
te namali, ali badava.

I lovac poe jednog dana prema vrhu
Triglava, a kad je među kozama ugled-
ao Zlatoroga, diže pušku i htjede je
opaliti, ali mu nešto reče, da to ne čini.
A onda se prisjeti, da ne će dobiti Je-
rice, ako ne donese Katr; rogove Zla-
toroga i podiže pušku drugi puta i opa-
li je Zlatoroga je ranio, ali on ne pod-
leže rani, jer mu je iz krvi, koja je
tekla iz rana, nicala svjetlost i izgleda
ruža i on u njome previjao rano i ru-
že je i rana mu je ubrzo zacijelila.

Zlatorog uvrijeđen radi tog pokuša-
nja počeo udarati rogovima po triglav-
skim stijenama i rušiti ih i vrt i šator-
e unistavati. Razbježene stjene padale
su u dolinu i lomile sve, što im je bilo
na putu. Jedna od njih zahvatila je
lovca i usmrtila ga i odnijela mu tijelo
prema rijeci Sori.

Kad je Spela ugledala mrtvo tijelo
lovcovo bacila se u rijeku, da je barem
smrću sjedinjena s lovcem, kad joj nije
bilo suđeno, da a njime izvjeje Jerica.

Zlatorog je napustio Triglav i odelio
se zajedno sa stadom i bijelim gospara
u nepoznate krajeve.

Iza mnogo godina počeo opustjeti
obronci Triglava nicalati najprije tra-
vom, a poslije i grmovima borovice,
venja i klekovine, a prema podnođu
i smrekama i jelama.

Začarano blago bogatnikom leži i
danas u zemlji, i vili ga čuvaju. Priča
vili, da će tamo ležati sve do dana, dok
se iz jela, niktih na Triglavu ne našti
kojkeva, u kojoj će biti položeno dijete,
kome je određeno da to blago digne.

Cijelim sam putem prema podnođu
Triglava mislio o toj priči. Kad sam se
već bio primakao Aljazevom domu počeo
mi se oči sklapani od umora i po-
mogao sam tražiti mjesto, gdje bi se mo-
gao odmoriti. Ugledao sam potocić koja
je naglo spuštala prema Bistrici, a
pokraj njega bila je ratina i na njoj
je ležala posječena jela. Sjeo sam uz
potok i zadrijemao.

«Nastavak na str. 3.»

XIV. Nedjelja po Duhovima

12. XI. 1960.

Še. Njima plemenito osuđio: Gvozdni...
spasiti. Na milostin malih mira, a ne ov...

U Posljednji (Kol, 3,12-17) sv. Pavao...
nas ud, kako treba da budemo ponizni, da...

Sv. Evandjelje (Mat, 13,24-30) pripo...
vedenje pricu o pšenici i kukulji: »U...

U CARSTVO MAŠTE

(Nastavak sa str. 2.)
Doktors sam pun u polusan i onako...

Okolo na okolo vladaju je grohna ti...
šina i samo je na mahove prekidaju...

A kad šapat nije prestajao, upitao...
sam: »Tko to šapće i ne da mi apva...»

U tako jednom, i lio bi najbrojio sv...
kojih se čuvaju protivlje i više nego...

Povjerenicari svetih života uhrajuju...
sv. Gertrudu među najveće mistične du...

Njezina je domovina Skokovica, gdje...
je već u petoj godini ovisje njezina du...

Bila je svijetlo primjer poniznosti i...
ljubavi. Kao poglavarica, znala je čes...

DVIJE SLIKE

Već je dugo godina mali Mirko mi...
nistriao župnik u kod svote Mase i blago...

Lijevo joj tajne svoje nesajmjerne lju...
bi. Raspeti Isus je bio njegov mistični...

Srce je sv. Gertrude izgorjelo od ne...
obekne ljubavi kao mnoga mistična sro...

Osim toga sv. Gertruda je, tako red...
jedna od zvijezda prethodnica položni...

približi drugoj, to jest da se riješim...
ili one posrežke.

Mirko je postao mladici, a dvije slike...
mu se nikada ispred očiju nisu izgubi...

I mi možemo svaki dan misliti papui...
Mirka o dvjema slikama, to jest kajivi...

Naš konkordat s Bogom

Garca Moreno, glasoviti predsjednik...
Ekvadora, imao je učiniti konkordat s...

Slično bi morao učiniti svaki kršćan...
in s Bogom. Predati mu cijeli svoj ži...

njime se naseliti ljudi i olakšati im...
teret života, Bogu moraju smisliti.

K tim se suzama pripitupila i znoj...
koji ljudi dnevno znoje od muke i na...

Začuden sam slušao u polusanu, što...
mi je šaptao potčić. U to sam se nag...

O RADU NA ŽUPI rasprijavili su...
talijanski katolici u Milanu. Konstatir...

tac a triglavskih stijenja. Zahvatje...
je kozu, koja je mirno ne slućeti ža...

Bogovinski blizu leži i danas zašto...
pano u zemlji. Mi znamo, da je sva to...

75. GODISNJICI bl. Djevice od Pom...
peje proslavili su talijanski katolici...

KAMEN TEMELJAC novog među...
narodnog kolektiva karolinčanakog re...

MALRICE COQUELIN, (M'oviel des...
peuples, glasila grupe francuskih ka...

PŠENICA I KUKULJA

Za cijelo vrijeme javnog djelovanja...
nasoga »Kraljevstva Boga. Njega je...

U svojoj pripisodbi Isus usporedila...
svoje Kraljevstvo čovjeku gospodarzu...

Mnoštvo naprago gatao svaku...
rijec, koja je izlazila iz Kristovih us...

Tokom dvanastna vijekova povijesti...
Krstove Krke događalo se je, da dav...

VELIKE MARIJANSKE MANIFES...
TACIJE održale su se u noć 18 rujna...

TEŽNJA ZA CIJELIM

Sve stvoreno upravljeno je prema nekom određenom cilju i nosi u sebi naravno, neodoljivu težnju, da postigne svoju konačnu svrhu.

Čežnje ljudskog srca pokazuju u neizmjenjivosti i vječnosti, ovdjek po svojoj naravi tež za dobrom, dobrom i blaženstvom — za Bogom.

Čežnja duša neodoljivo teži za višim životom, prije svega za spoznavanjem istine. Dok je čovjek na zemlji, nakuplja spoznaje, istine. Iza smrti čeka ga još jasnije i bogatije spoznavanje istine, do kojih duša nije mogla doći, baš zato, što je bila vezana s tijelom.

Zatim je Bog stavio u našu dušu težnju i čežnju za dobrom bez kraja i konca, za neizmjenjivim dobrom, i to ne samo u veličini, nego i u trajanju. Bog nije mogao usaditi u našu dušu neodoljivu čežnju za neizmjenjivim dobrom, pa ipak izataz sve to unijeti tu čežnju pri rođenju u tijelo. Kad bi to bilo, Bog ne bi bio dobar, nego okrutan, nemilosrdan. A pošto Bog nije takav, i ne može biti takav, to će duša živjeti uvijek i uživati dobro, koje joj je Bog odredio.

U svojoj srčevici na zemlji, čovjek nije srećan. Mori ga čežnja za beskrajom srećom i blaženstvom. Ova naravno zadovoljiti nikakvim stvorenim dobrom. Što god je stvoreno, a pogotovo što je stvarno na zemlji, raspadljivo je i prolazno, s vremenom nestaje. A duša je naša neumira te prema tome traži dobro, koje vječno traje. Sv. Toma Akvinski kaže: "Predmet je ljudske volje dobro univerzalno, opće, kao što je u razumu nesmetano univerzalna istina. Odkad silijedi, da ne može ništa udovoljiti ljudskoj volji osim univerzalnog dobra, a to se dobro ne može naći u nijednomu stvorenomu dobru, već jedino u Bogu, a to stoga, što pojedina dobra imaju samo djelomično dobro."

Ostaloj predmet čežnje našeg srca, kao što opetže predmet svih čežnja u prirodi. Jedino je Bog mogao usaditi u naše srce čežnju za neograničenim, beskrajskim, za Sobom samim, i On će ovu čežnju zadovoljiti.

To je dobro spoznato ostr u sv. Augustina i ostavio je napisano u svojim "Confessionibus" — "Lapovjesticima". Znao sebe si nas stvorio, Bože, i nemirno je srce naše, dok u Tebi ne počine.

Od Boga smo primili takav razum i takvu volju. On nam je usadio u našu dušu ovu neugasivo čežnju za neizmjenjivom istinom i dobrotom. On ne da, da se naša duša smiri prije, nego što se ispunio ovu čežnju. Time duša je Bog sigurno dao svoje obećanje, da će se jedino ispuniti ovo naše čežnje, barem ako mi ispunimo uvjete, koje On stavlja, a koji su u našoj vlasti.

Koji su to uvjeti, koji je put što vodi vrvi našeg života? Stvoritelj, koji je usadio u našu dušu težnju za istinom i dobrotom, a u blaženstvom, — za Sobom, usadio nam je i glas savjesti, koji služi kao putokaz prema cilju. U duši čovjeka govori unutarnji glas i voli mu, šta smije, a šta ne smije. Kad ga čovjek silijedi, obuzima ga neko tko zadovoljstvo; kad ga ne silijedi, muči ga svijest krivnje i kajanja. Kad ga silijedi, sve se životu; kad ga ne silijedi, stoji se u dušama sebe. Kad prihvatiti njegove zapovijedi, život dobija smisao i vrijednost; ako ih odhaci, promijeni se život u besmisleni ispraznost. Taj glas savjesti je glas Božji u našoj duši. Savjest je granica Božjega zakona, koji daje životu najdublji smisao i vodi ga najvišem cilju.

SVETA GODINA —

Krajem listopada je u Rimu obavilo veliko hodočašće od preko 20.000 talijanskih općinskih načelnika i vijećnika. Hodočašćeni su među ostalim, prisustvovali i svečanoj sluzbi Božjoj u bazilici sv. Petra. Na sv. Mist održao im je propovjed glasoviti talijanski propovjednik Isuazac o. Lombardi. Dne 23. listopada ovi je hodočašće primio sv. Otac u posebnu audijenciju.

Dne 23. listopada je na svečan način otvoren međunarodni narjanski kongres u Rimu. Član predsjedništva kongresa je Hrvat franjevac o. Karlo Balic, koji je jedan od glavnih organizatora ovog kongresa. O. Balic je svojim govorom otvorio kongres, a iza njega je govorio kardinal mgr. Pizzardo. Svečanom otvaranju ovog kongresa su prisustvovali 4 kardinala, preko 40 nadbiskupa i biskupa, veliki dio diplomatskih predstavnika akreditiranih svih katoličkih naroda svijeta.

Na generalnoj audijenciji održanoj 25. listopada sv. Otac je održao govor hodočašćanima, kojih je bilo 140 zbilici sv. Petra preko 50.000. U svome govoru sv. Otac je kazao: "Crkva osuđuje rat, ona se iskreno i oduševljeno bori za mir."

Australski ministar poljoprivrede, koji je krajem listopada boravio u Rimu, bio je primljen u privatnu audijenciju kod sv. Oca.

U Rim je stigao mghelesnik kardinal nadbiskup mgr. Faulhaber, poznati neustrašivi borac protiv poganskog nacizma, zajedno s berlinskim nadbiskupom mgr. Preissom.

Prigodom definicije dogme o Uznesenju Bzgorodice došla su Rim mnogobrojna hodočašća iz svih krajeva svijeta. Tako je n. pr. iz Engleske stiglo 500 hodočašćanika, a iz Švicarske 250.

RIM I ANSUMPETA —

Rim se je na svečan način pripremao za proslavu velikog dana proglašenja dogme o Marijnom uznesenju na nebo. U svim rimskim crkvama je održana svečana tridnevica s pjevanjem himne "Dodi Duse". U svečanoj i veličnoj procesiji prednesena je čudotvorna stija Majke Božje zaštitnice Rimu s bazilice sv. Marije Velike u baziliku sv. Petra. Na dan proglašenja dogme zvonioi svih rimskih crkava su neprekidno zvonili za vrijeme od pola sata.

MISJE — Po cijelom katoličkom svijetu je na najvećem način proslavljeno "Misijaski dan" u nedjelju 22. listopada. Osim duhovnog blaga, koji su katolici diljem svijeta toga dana primijeli za uspjeh misija, održane su brojne konferencije, na kojima se je govorilo o stanju katoličkih misija, njihovim uspjesima i njihovim potrebama. Svakom misijaskom području je doprinelo za podmirenje materijalnih potreba misija.

Prigodom "Dana misija" je objavljeno, da je tokom prošloga svjetskoga rata životom stradalo 1307 misionara, a njih 500 je bilo ranjeno. Utjeljeni rušenja i oštećenja crkava, škola, bolnica i ostalih zgrada nastala je šteta od preko 40 milijuna dolara.

Prema posljednjim statističkim podacima u misijaskim područjima živi 27.000.000 katolika. Za njih se brine 26.000 svećenika, 9.000 redovničke braće, 72.000 redovnica, 82.000 kateheta i 92.000 učitelja vjere. Katolički misionari izdržavaju u misijama, između ostaloga, i preko 1.000 bolnica.

Francuzi su narod, koji najviše sudjeluje u misijaskoj djelatnosti Crkve. Francuskih misionara ima ukupno 15.523, od kojih 7.919 redovnika, 450 svjetovnih svećenika i 8.054 redovnice.

Zadnjih dana su otputovali kao misijari u "Palakstan" dvije mlade njemačke liječnice.

Veliki broj bolnica i ostalih zdravstvenih ustanova održavaju misionari uostalim misijaskim krajevima. U svrhu osposobljenja pomoćnog osoblja za bolnice i ostale zdravstvene ustanove održava se u Rimu medicinski kurs za redovnice i braću redovničke, koji se spravaju na polazak u misijske zemlje.

PASTIERSKO PISMO izdali su kanadski biskupi svećenika i vjernicima svojih biskupija, pozivajući ih da pojačaju svoje molitve za mir, a naročito molitvu svete Krunice.

KATOLIČKE ŠKOLE U CHICAGO. Početkom rujna otvorila se i u Chicagu nova školska godina. U katoličke škole, kojih je broj već ustalio na 24.000 daka. Ova brojka predstavlja rekord i za američke prilike. Kardinal Stritch je tom prilikom izjavio: "Možda kao nikada prije katolički su roditelji naše zemlje uvjereni o potrebi katoličkih škola za odgoj njihove djece. Na ovu činjenicu podsjećaju nas danice traženja roditelja za novim katoličkim školama."

O RASNIM ODNOSIJAMA raspravljaju su nedavno profesori katoličkog Fordham sveučilišta u Sjedinjenim državama. P. Doherty napisao je o tome jednu knjigu, koju je izdao pod naslovom "Moralni problemi međurasnog braka". Zaključci, do kojih je pisac došao, su sljedeći: 1.) Katolička crkva ne zabranjuje brak između osoba različitih rasa; 2.) prdno pravo na brak obuhvaća i pravo neograničenog izdora; 3.) brak među rasnim rasama predstavlja za ljudsko društvo razne koristi, iako katkad on može izazvati raznih neugodnosti za pojedince; 4.) takav međurasni brak je sam po sebi moralan i u svim zakon, koji braku takve razlike, jest nepravilan, a on postoji u Sjedinjenim Državama iz krivog uvjerenja, da je svaki takav brak sklopljen iz nekakvih motiva, i da je stoga redovito nesretan.

SVJETSKA UNIJA katoličkih filozofa održala je prilikom III. međunarodnog tomističkog kongresa, koji se je održao početkom mjeseca listopada u Rimu, i svoj drug generalni sastanak. Ova unija katoličkih filozofa osnovana je pred dvije godine u Amsterdamu i ona je posljednje svjetske federacije filozofa, koje je ona član najveće organizacija filozofa na svijetu. U nju je uključeno oko 1.500.000 filozofa, koji pripadaju 17 nacijama. Predsjednik unije je Mons. Ruyssacker iz Louvaina. Na sastanku je zaključeno, da će unija izdati svoj godišnjak zajedno sa popisom svojih članova.

FRANCUSKI KATOLICI I KAZALISTE. 29. rujna primljena je u audijenciju kod sv. Oca grupa francuskih katoličkih glumaca. Sv. Otac je tom prilikom još jednom potvrdio želju Crkve, da se katolici hlebe glumom i kazališnom umjetnošću napoje i zažalo francuskim katolicima najprije uspjeha na tom polju.

Odnos francuskih katolika prema kazališnoj umjetnosti bio je dugo vremena u prošlosti negativan, a poticao je od stava poznatog glumca Bonasia (Bonasi jesu nešto nepopisivo a katoličkim moralom. Ovaj pasivan stav francuskih katolika u prošlosti prema dram i glumi upoće promijenio se tek u posljednje doba, i to tek 1922. kada je o. Sertillanges (Sertillanz) odslužio u Partnu javni redjem (crnu misu) prilikom godišnjice smrti francuskog komediografa Moliere, i 1925 g., kada je papa Pij XI. u jednoj audijenciji osudio Bossuetov stav kao prestran. Od te godine francuski katolici najaktivnije rade na stvaranju dobrih katoličkih glumaca, i od 1927 g. kada su osnovali svoje udruženje, oni su postigli najprije svoje uspjehe.

BOGU SU POTREBNI LJUDI zove se najnoviji film francuske produkcije, koji je na nedavnom filmskom festivalu u Veneciji dobio jednu od prvih nagrada. Film je rađen prema romanu francuskog katoličkog književnika Henri Queffelec, koji je kao suradnik revije "Esprit" nedavno posjetio našu zemlju. Film je izazvao u početku izvjesnu zabunu među katoličkim krugovima, no međutim sve prigovore protiv ovog filma demantirala je međunarodna filmska katolička organizacija, koja je filmu dodijelila prvu nagradu.

NA MEĐUNARODNOM KATEHISIČKOM KONGRESU, koji se je izvršio sredinom mjeseca listopada u Rimu, bilo je prisutno preko 500 delegata iz ukupno 25 zemalja.

Molitva Sv. Gertrude

Medu molitvama sv. Gertrude nalazimo i ovu prekrasnu molitvu Isusu. Sam bodanski Spašitelj nadahnau je Sveticu za tu molitvu i rekao joj, prema bilješci, koju je ostavila sv. Gertruda: "Tko god pobožno izmoli ovu molitvu, svaki put će primati milost da me bolje pozna, a snagom riječi, koje ona sadrži, jamoča Hožanstva doći će u njegovo srce, sileno kao kad se s ploče od čistoga zlata, okrenute k suncu, odnjaju zrake na predmete, koji leže tu ploči nasuproću. Ta molitva glasi ovako: "O Kraju naš krajinava, vladaru najvjušteniji, lauze najmiliji! Ti si život moje duše. Neka se moje srce — Tobom spaja najintimijom vezom šarke ljubavi, a neka bez Tebe izgubi život i ljukost. Jer si Ti sam najdraži radnik Ti dajeb dar božjina, točnu misao koju, čaroban dah mirisa, siluju zvonokot glasovima, a čuvstvima draš i ljubav. U Tebi su poslušne nasladi, u Tebe izvori života. Ti osvajaš nezrečivim čarom. U Tebi se srce naš radujući, Ti si beskonačan bezdan Hožanstva. O najdostojniji Kraju naš krajinavi, najvjušteniji Gospodine i najbrizniji Zaštitniče! Ti si kralju, koji odživljava ljudsko dostojanstvo. Ti si najdomšlajući Stvoritelje, Ti si najvredniji Učitelje, Ti si najmudriji Savjetnik, Ti si najljubezniji Čovječnik, Ti si najvjušteniji Prijatelj. Tko je u Tobom sjedinjen, taj duša najčakši slast. O najmiliji, najvjušteniji, najvjušteniji, najčakši Zaručniče! Ti si procvili živice prejame ljepote. O najdraži Brate, najljepši Mladici, najdraži Bratče, najdražljivi Gospodaru, ion častit svoje prijateljce, kao kraljeve. Tvoje izborni iznad svih stvorenja, radi Tebe se odričemo svoju radošću, raduju Tebe sam spoznao, najvjušteniji protivstavljaš čim i ustima priznajem, da si Ti Stvoritelj svakoga dobra: a da T. uzdrivaš. Uranjajući svoje jado srce u šar Tvojeja Srca, združujem ovu pobožnost u jakoduš Tvojih nepogrešivih molitava, da preko tebe bodanski sjedjenju dodem do najvišega stupnja savršenstva, svladavaju i svei svaku silu pobudu na grijeh. Amen."

Uspjeh nad neuspjehom

Franjo na svakom koraku doživljava neuspjeh. Skoro nu ništa ne ide za rukom. Svagdje kvače tanji kraj. A njegov bi duh hito letjeti po ne eskim vnanama. On bi hito sakupiti što više znanja. Hito bi postati učen čovjek, kojemu ni jedna stvar ne će biti nepoznata. U njegovu životu, u njegovu životu, je sreće bilo. Učelo je, a nikad nije znao. Radilo je, a skoro uvijek je nezadovoljan. To je bilo čudno poferiorita i o njemu su padali najoporniji sudovi. No on se nije mogao na njih obazirati. U duhi je mislio ovako: na svakom koraku doživljava neuspjeh, ali hito bi hito moram ga podnositi. To su moćni taj križ uzeti na svoja leđa, zašto se njim uvrediti ne bi okolevati. Na neuspjehu ka napraviti uspjeh. Ni u najtežim slučajevima ne će se uzurjavati, nego sve neuspjeha je i poteškoće prikazati Gospodinu Isusu po rukama Blažene Djevice Marije i Lin činom ne samo da će biti najizgubljeni, nego i upravo dobiti: duhovno se obogatiti. Zemaljski neuspjeh bit će mi duhovni uspjeh. Tako je kroz dugi niz godina radio naš Franjo i kao dak i kao činovnik i nije se pokajao. Na smrtnom času svečano je izjavio na zaprepaštenje svih svojih kolega, da je u životu bio doista srećan i da mu je sada savjest mirna i veselo očekuje sjedinjenje sa Gospodinom Bogom.

Zalata mудар je bio Franjo! Upotrebio je zemaljske gžode da si pribavi sretnu vječnost. Nad svakom patnjom i neuspjehom — a toga je bilo puno u njegovom životu — ištao je pobjednik, jer ih je u velikim mirom podnosio upriredi oči u Spašitelja, koji je dragovoljno podnio velike muka da nas spasi. Mislimo, a mi kroristijati! Franjinom metodom, to jest, ako doživljavamo neuspjeha, da ih prikazemo Gospodinu Isusu, i da ih ljubavi prema Njemu podnosimo i tako čemo opet biti pobjednici, no ne u zemaljskim stvarima, koji i onako brzo tučemo, nego u vječnosti, a napokon to nam je i cilj.